

Tretia nedel'á cez rok B

Mk 1, 14 – 20

24. januára 2021

Milé sestry a bratia v Kristovi

Hoci vládne nie príliš inšpiratívne počasie, v rámci kolobehu liturgických čítaní si pripomínáme pasáž o viere v radostné posolstvo evanjelia. Asi každý už počul, že evanjelium v gréčtine znamená radostnú správu, za evanjelium sa napríklad označovala správa o víťazstve vo vojenskej bitke. Ježiš nás dnes vyzýva k prijatiu iného evanjelia, inej radostnej zvesti: „kajajte sa a verte evanjeliu.“ Akú radostnú správu mal na mysli?

Podľa evanjelistu Ježišovo kázanie začalo krátko po krste v Jordáne pri ktorom sa aj keď tajomne, ale predsa, potvrdila Ježišova nová identita: identita božieho Syna, identita Pánovho pomazaného, ktorý prináša spásu. (Každý krst, aj ten náš, otvára novú identitu: pri krste prijímame nové meno. Prijatie nového mena naznačuje náš vstup do identity kresťana). Ježiš hodnosť Mesiáša, Pánovho pomazaného pri svojom krste neprijal ako vyznačenie sám pre seba, ale pre nás. Spásu, radostnú zvesť Ježiš neohlasoval ako nejakú mágiu, ale ako dynamické posolstvo, do ktorého môžeme vstúpiť svojou aktivitou, alebo inak povedané svojim obrátením sa.

Ježišovo posolstvo je radostnou pravdou o vzťahu milosrdnej lásky Boha k nám ľuďom, ktorý sa premieta aj do nášho otvoreného vzťahu k druhým ľuďom. Evanjelium nie je pravda, ktorá sa dá staticky vyjadriť ako niečo, čo jedného dňa objavíme, dosiahneme a budeme mať vo svojej moci (nie je to pravda teoretického rozumu). Je to pravda, do ktorej dorastáme svojim životom: tým, že my sami sa snažíme byť schopnými prijať ju vo svojom živote: cez obrátenie, cez zmenu myslenia, ktorá nám umožní vidieť evanjelium inak – v našom vlastnom svetle, cez náš vlastný život. Takéto prijatie evanjelia predpokladá zmenu – preto Ježiš popri viere v evanjelium zdôrazňuje aj pokánie: kajajte sa. (Pritom pokánie by sme ale nemali zjednodušene rozumieť len ako negáciu hriechu – pri ktorej si v duchu preberieme pomyselný katalóg hriechov, aby sme si spokojne mohli odľaknúť: to a to sa ma netýka. To je trochu málo na pokánie, obrátenie sa v Ježišovom zmysle.)

Aké bytostné má byť naše obrátenie, naznačuje dnešný úryvok z Prvého listu apoštola Pavla Korinťanom. Pavol hovorí: „Tí, čo majú manželku, nech žijú ako by ju nemali, tí, čo plačú, akoby neplakali, tí čo sa radujú, ako by sa neradovali. To je reč paradoxu, ktorej sa musíme učiť porozumieť. Pavol nechcel relativizovať naše vzťahy, radosti, či zármutky. Nechce veriacim zakázať lásku, radosť, či majetok. Naopak: hovorí, toto všetko môže kresťan v živote užívať, ale na druhej strane to nie je prvoplánová cesta k plnosti života. Naplnenie života (to mesiánske) sa nedá definovať ani určiť miestom: je ešte inde, máme ho hľadať popri tom všetkom spomínanom a paradoxne aj cez to všetko. Naplnenie života je tu a zároveň presahuje to bezprostredné, čo žijeme. Pomáha nám to stávať sa a zároveň prekonávať samých seba. Ozajstná asketika, cvičenie duchovnosti skrýva v sebe aj takéto paradoxy. V podobnom paradoxnom duchu hovorí Ježiš: „kto si chce zachovať život – stratí ho, kto svoj život stratí pre mňa a evanjelium, nájde ho!“

Súčasná izolovanosť našich životov v nás vzbudzuje túžbu po stretnutí s Kristom v Eucharistii v kostoloch. Aby sme sa ale nemýlili: nemalo by nám záležať len na mechanickom stretaní, ktoré rituálne odbavíme. Skôr v duchu dnešných Ježišových i Pavlových slov by sme sa mali tešiť na

stretanie, do ktorého prinášame my všetci Krista cez svoje životy – akokoľvek rôzne ony sú.
Eucharistia nie je mechanické miesto, ale priestor, kde svedčíme o prijatí evanjelia cez náš vlastný život. Je priestor, kde vydávame odpočet z našej mesiánskej viery v Krista – z viery v naplnený život. V tejto viere budme zatiaľ spojení aspoň virtuálne – v myšlienkach.